

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 549

CHỈ BIẾT DỤC VỌNG CỦA CHÍNH MÌNH

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Sáu ngày 11/06/2021.

Con người chỉ biết đến dục vọng của chính mình thì rất đáng sợ. Hiện tại, trên thế gian này, trong mắt con người ta chỉ có tiền tài, chỉ có danh vọng. Thời gian qua, chúng ta thấy những con người chìm trong tiền tài danh vọng khổ vô cùng. Khi bị ai đó chỉ trích, xuyên tạc, ảnh hưởng đến tên tuổi, địa vị của mình thì họ rất khổ đau. Thật ra mỗi chúng ta cũng như vậy. Chúng ta không có danh vọng, không có địa vị lớn nên chúng ta không cảm thấy bị thương tổn. Nếu chúng ta có danh vọng, có địa vị lớn thì chúng ta cũng sẽ cảm thấy bị thương tổn, sẽ rất bận tâm. Con người ở khắp nơi trên toàn thế giới hiện nay chỉ quan tâm đến tiền tài, cho nên họ trở thành vô cảm. Họ không chỉ vô cảm với người ngoài mà còn vô cảm với chính người thân của mình, vô cảm với Cha Mẹ, vợ chồng, con cái. Một đứa nhỏ nói với bố: “*Bố ơi, một giờ của Bố đáng giá bao nhiêu tiền? Con muốn mua một giờ của Bố để Bố chơi với con*”.

Hòa Thượng nói: “*Con người hiện nay chỉ quan tâm đến địa vị, tiền tài, chỉ hướng đến phát triển khoa học kỹ thuật, phát triển công thương nghiệp. Họ hoàn toàn quên mất giáo dục luân lý đạo đức và giáo dục Thánh Hiền, thậm chí bài trừ giáo dục luân lý đạo đức, giáo dục Thánh Hiền. Đây là một sự việc vô cùng bất hạnh!*”.

Con người cần phát triển khoa học kỹ thuật, phát triển công thương nghiệp, nhưng đồng thời cũng cần phải tiếp nhận và phát triển giáo dục luân lý đạo đức, giáo dục Thánh Hiền. Con người không phải cái máy. Nếu chúng ta có tiền, có đỉnh cao sự nghiệp nhưng không có đạo đức thì cuộc đời rất đau khổ.

Cách đây khoảng hơn 10 năm, người ta có quan điểm nếu con cái hư hỏng thì đưa chúng ra nước ngoài du học để chúng không vướng ngại đến danh vọng, địa vị của Cha Mẹ. Họ đã đưa con của họ đi du học, trang bị cho con nhà cửa, ô tô nhưng con của họ lập thành bè đảng, đi đánh nhau với lưu học sinh nước ngoài. Chúng ta chạy theo khoa học, chạy theo phát triển công thương nghiệp mà quên rằng chúng ta là con người, quên đi giáo dục về cách làm người.

Chúng ta làm người thì phải có chuẩn mực làm người, phải có luân lý đạo đức. Gần đây, chúng ta đến chia sẻ ở các trường Đại học về tầm quan trọng của đạo đức. Trong thời kỳ phát triển khoa học kỹ thuật như hiện nay, ai

cũng giỏi kiến thức, giỏi tri thức cho nên khi tuyển dụng nhân tài thì người ta sẽ lựa chọn người có chuẩn mực đạo đức. Một công ty tuyển nhân sự. Sau khi phỏng vấn, người Giám đốc đi ra ngoài một lúc. Trong lúc đó, những người đến phỏng vấn đã tự ý mở tài liệu của Giám đốc để xem. Hành động của họ không qua mắt được vị Giám đốc vì ông ấy theo dõi họ trên camera. Cuối cùng, những người nào tùy tiện xem hồ sơ tài liệu thì bị loại bỏ, không được tiếp nhận vào làm việc tại công ty đó.

Thầy đã phát động chương trình giáo dục đặc biệt. Các con được Thầy Cô thay Cha Mẹ quản giáo tại Trung tâm Đào tạo. Hàng ngày, ngoài chương trình học ở trường thì khi về Trung tâm, các con học lịch sử Việt Nam, học đạo đức, học cách làm việc, học cách làm người. Sân chơi của các con là lao động. Lao động phát sinh trí tuệ. Tương lai, con của chúng ta không phải là nhà phát triển kinh doanh nhưng trở thành nhà lãnh đạo có tâm, nhà lãnh đạo có trí tuệ. Có được bao nhiêu nơi tập trung dạy các con như vậy?

Nếu con cái không biết tự chăm sóc bản thân, không có kỹ năng sống, không biết làm người thì lỡ khi Cha Mẹ mất đi, các con sẽ không biết sẽ sống như thế nào. Cha Mẹ nhìn thấy viễn cảnh như vậy thì cần phải lo cho con. Nhiều người tan gia bại sản từ nơi con cái. **Cho nên chúng ta hướng đến phát triển khoa học kỹ thuật, nhưng đồng thời cũng phải hướng đến phát triển luân lý đạo đức, tiếp nhận giáo huấn của Thánh Hiền. Người phát triển khoa học vẫn cần phải hướng đến phát triển luân lý đạo đức. Người phát triển luân lý đạo đức không bài bác phát triển khoa học kỹ thuật, không bài xích phát triển công thương nghiệp. Chúng ta là con người, cần phải lấy luân lý đạo đức làm nền tảng. Chúng ta không bài trừ, không bài xích lẫn nhau. Con người cần phải biết làm tròn những bổn phận, trách nhiệm, nghĩa vụ của con người như: **Bổn phận làm con, bổn phận làm vợ, bổn phận làm chồng, bổn phận làm một công dân tốt...****

Rất nhiều người đổ xô, ào ào tìm đến phương Tây để sinh sống. Thầy đã từng đến phương Tây, một số nơi năn nỉ Thầy ở lại đó nhưng Thầy không có cảm xúc với phương Tây. Thầy về Việt Nam với Cha Mẹ quê hương, tình làng nghĩa xóm, trở về với quốc gia dân tộc. Cha Mẹ của họ khi về già thì vào viện dưỡng lão, gặm nhấm tuổi già để chờ chết. Có một cụ già sống trong trại dưỡng lão vui mừng nói với mọi người xung quanh: *“Hôm nay con trai tôi đã đến thăm tôi. Nó vẫn chưa quên tôi!”*. Thật là đáng thương! Hoàn cảnh này là kết quả của việc chỉ hướng đến phát triển khoa học kỹ thuật mà bài trừ luân lý đạo đức.

Giáo dục luân lý đạo đức vô cùng quan trọng, phải đặt nền tảng ở giáo dục gia đình. Không có giáo dục gia đình thì hỏng hết. Trong bốn nền giáo dục quan trọng là giáo dục nhà trường, giáo dục xã hội, giáo dục gia đình, giáo dục tôn giáo thì giáo dục gia đình vô cùng quan trọng, là giáo dục nền móng. Cha Mẹ là những Thầy Cô giáo đầu đời của con. Con cái nếu không được tiếp nhận giáo dục gia đình chuẩn mực thì vô cùng đáng thương, vô cùng khủng khiếp. Những đứa trẻ ở “*Trung tâm Nhân đạo Quê hương*” không có Cha Mẹ, vô cùng đáng thương.

Công nghệ 3.0, công nghệ 4.0, công nghệ 5.0 cũng chỉ là phương tiện hỗ trợ chúng ta trong cuộc sống mà thôi. Chúng ta phải xem trọng giáo dục luân lý đạo đức và chuẩn mực làm người. Nhiều gia đình đã xây dựng một cơ nghiệp đồ sộ. Đến đời con cái, chúng ăn tiêu hoang phí, phá sạch. Những đứa trẻ không được tiếp nhận giáo dục gia đình đã đáng thương rồi, những đứa trẻ được phục vụ cơm ăn tận miệng còn đáng sợ hơn nhiều. Chúng không có chuẩn mực làm người, chúng nghĩ rằng xã hội phải cung phụng chúng, chúng chỉ ngồi chờ hưởng thụ. Khi chúng ta không cung phụng chúng thì chúng trở nên oán thù, đi trả thù đời. Cho nên con người cần có giáo dục luân lý đạo đức.

Chúng ta tìm hiểu lịch sử của một nhân vật kiệt xuất nào đó thì đều thấy họ sinh ra và lớn lên từ một gia đình Nho học, được Cha Mẹ dạy bảo nghiêm túc, lấy giáo dục đạo đức làm nền tảng. Họ hình thành nhân cách tốt đẹp từ nhỏ nhờ sự quản giáo của Cha Mẹ. Chúng ta tôn trọng khoa học công thương nghiệp, nhưng song hành với điều này, chúng ta phải tiếp nhận giáo dục Thánh Hiền, tiếp nhận giáo dục luân lý đạo đức. Con người không được tiếp nhận luân lý đạo đức thì sẽ không có tình người. Con cái không chăm sóc Cha Mẹ bằng tình yêu thương. Khoa học kỹ thuật rất tốt, nhưng phải dựa trên nền tảng của đạo đức.

Hòa Thượng nói: **“Sau này, người ta sẽ tìm về giáo dục của Phương Đông, tìm về giáo dục luân lý đạo đức, tìm về Phật Pháp Đại Thừa”.**

Thầy đã tận mắt chứng kiến tác dụng phục của khoa học kỹ thuật. Ông Bà sống cùng con cháu ở Đức, ở Mỹ nhưng không biết nói tiếng Đức, không biết nói tiếng Anh. Con cháu thì không biết nói tiếng Việt. Họ không câu thông được với nhau. Cuối cùng, Ông Bà chỉ mong được trở về Việt Nam để được sống trong tình cảm ấm áp yêu thương của quê hương. Một trưởng khoa của một trường Đại học ở Việt Nam di cư đến nước ngoài sinh sống, mong Thầy hỗ trợ mở lớp học văn hóa Việt Nam ở Tây Phương nơi họ đang sinh sống. Theo văn hóa phương Tây, Cha Mẹ muốn đến thăm con cái thì phải hẹn trước. Nếu tự ý mở cửa phòng của con thì chúng có quyền gọi cảnh sát.

Hòa Thượng đã nói cách đây 30 năm: **“Chúng ta thấy ở phương Tây, họ phát triển khoa học kỹ thuật nhưng luân lý đạo đức không còn. Trẻ nhỏ, học sinh tiểu học tùy tiện bắn người, giết Cha Mẹ, giết anh em, giết bạn đồng học, thậm chí giết cả Thầy Cô giáo. Xã hội như vậy có đáng sợ không? Chúng ta phải mau mau thúc đẩy giáo dục luân lý đạo đức, nếu không thì không kịp!”**

Ngày nay chúng ta đã hình thành được Hệ thống giáo dục nhân cách, tổ chức nhiều những buổi đại lễ tri ân Cha Mẹ. Những việc làm này không chỉ ảnh hưởng toàn quốc mà còn ảnh hưởng toàn cầu, ảnh hưởng đến cộng đồng người Việt ở khắp nơi trên thế giới. Thầy cảm thấy mắc cười khi quan sát những website mà chúng ta làm, đa phần là người Việt Nam ở nước ngoài theo dõi. Đúng như lời của Hòa Thượng nói như một dự ngôn, người ta sẽ tìm về giáo dục Khổng Mạnh, tìm về giáo dục Phật pháp Đại Thừa.

Chúng ta không thể là những người ngồi trong trại dưỡng lão để chờ chết. Thầy đã năn nỉ Mẹ của Thầy chuyển đến Đà Lạt ở với Thầy nhưng Mẹ không đồng ý. Mẹ muốn ở gần những đứa cháu nhỏ, hàng ngày nhìn thấy chúng chạy xung quanh. Đó là niềm vui thiên luân.

Hòa Thượng nói: **“*Họ bất hiếu Cha Mẹ, bất kính tôn trưởng, không có tâm yêu thương, chỉ có tâm tham lam, chỉ có một mục tiêu là kiếm tiền. Ngoài tiền ra, họ không quan tâm đến người khác, chỉ biết đến dục vọng của chính mình*”**.

Thầy đã từng ở trong gia đình của một học trò ở nước ngoài. Buổi tối 8 – 9h tối họ mới về đến nhà, buổi sáng 7h sáng họ tất bật ra khỏi nhà, bận rộn với các cuộc hẹn ở bên ngoài để kiếm tiền. Họ ở trong vòng xoáy tất bật vì kiếm tiền, không có thời gian dành cho những người thân trong gia đình. Xã hội hướng họ chỉ nghĩ đến kiếm tiền. Có hai vợ chồng đại gia giàu có đã bán đất ở Việt Nam và chuyển đến nước ngoài để sống với con cái. Họ nói, họ giống như hai con khỉ già ở nước ngoài. Hết mùa đông đến mùa hè, ngày ngày họ ngồi trong nhà mong ngóng con trở về. Con của họ đi làm từ sáng sớm đến tối mịt. Khi các con đi du lịch thì ông bà lại tiếp tục cô đơn hiu quạnh.

Hòa Thượng nói: **“*Phát triển khoa học kỹ thuật, phát triển công thương nghiệp rất tốt, là điều cần thiết nhưng không thể lơ là, không thể xem thường phát triển luân lý đạo đức*”**. Chúng ta không chạy theo khoa học kỹ thuật mà quên đi chuẩn mực làm người, quên đi giáo dục luân lý đạo đức.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!